LIVING IN AMERICA

THE LIMIT IS THE SKY

Bart De Moors relaas van een onderzoeksverblijf aan een Amerikaanse topuniversiteit

Bart De Moor is Bevoegdverklaard Navorser van het Nationaal Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek en deeltijds docent aan de Faculteit Toegepaste Wetenschappen, Departement Elektrotechniek. Hij was in het academiejaar 1988-1989 postdoctoral visiting research associate aan Stanford University, en keert er sindsdien nog regelmatig terug. Deze artikelenreeks brengt het relaas van zijn onderzoeksverblijf.

Hard sciences

Verhalen over het verblijf aan Amerikaanse universiteiten zijn bepaald in. Enkele jaren geleden publiceerde Marcel Janssens zijn Kaarters van de Faculty Club, over zijn verblijf in Berkeley. De voorbije weken schrijft de Vlaamse auteur Willy Spillebeen een artikelenreeks in de Standaard der Letteren over zijn verblijf als gastprofessor aan de universiteit van Madison. En als ik mij nog goed herinner, publiceerde de socioloog Staf Hellemans nog niet zo lang geleden in Knack een verslag over zijn verblijf in Arizona. Zoals u merkt, beste lezer, komen al deze illustere voorgangers uit richtingen van de humane wetenschappen. Ik hoop dan ook dat mijn bijdragen - die worden uitgesmeerd over verschillende episodes - voor u enkele onverwachte en originele inzichten bevatten. Ze zijn namelijk geschreven vanuit het gezichtspunt van de hard sciences.

In wat komen gaat zullen we het hebben over het onderwijssysteem, de studenten en hun (ongelooflijke) honor code, het (micro)klimaat, het onderzoek en de budgetten, de privé-universiteit die Stanford is, de Nobelprijswinnaars (er zijn er 5 in Stanford), de minorities, de bookstore en de bibliotheken, de plaatselijke Campuskrant(en), de professoren en de "big shots", het mecenaat en de (kunst)sponsoring, en nog veel meer.

foto : Joris Pollers

Arrival

Het vliegtuig maakt een scherpe bocht naar rechts. De baai ligt er glinsterend bij. In de twilight zie ik de lichtjes van de Dumbarton en de San Mateo bridge, in de verte ook de Bay bridge, waarvan één vak bij de aardbeving van oktober 89 instortte. Nu nog vertellen we aan vrienden dat ons vertrek er een grote schok heeft nagelaten. De beroemde Golden Gate bridge is opgeslokt in de mist, die elke avond vanuit de Pacific komt opzetten en San Francisco dreigend omhult.

Het vliegtuig landt op een strook land dat nog niet zo lang geleden is gewonnen op de baai. Bij de terminal staat professor Gene Golub, onze gastheer in Computer Science, ons breed glimlachend op te wachten. The Belgian gang is back ! roept hij enthoesiast en enkele omstaanders kijken ons onderzoekend aan.

Gene laadt onze bagage in zijn (Japanse) auto met nummerplaat : DR SVD. SVD staat niet voor "Stanford Veneral Disease", zoals sommige boze tongen wel eens beweren (en niet in het minst Gene zelf), maar wel voor "Singular Value Decomposition", een numeriek algoritme waarop Gene halfweg de jaren '60 een deel van zijn faam heeft gemaakt. In Leuven hebben wij diezelfde SVD toegepast in de meest verscheidene disciplines, gaande van het scheiden van het foetaal ECG van dat van de moeder, over het modelleren van industriële processoren tot het regelen van het binnenklimaat in afgesloten ruimten. Op die manier is de samenwerking ontstaan. Zij de theorie, wij de toepassingen. De nummerplaat in kwestie is een verjaardagsgeschenk van Genes studenten. Met een zeker gevoel voor drama beweert hij dat het hem zijn privacy kost.

We nemen de autosnelweg naar het zuiden, de 1O1 (spreek uit : One-oh-one). Het is dé economische slagader van Silicon Valley en dag en nacht zijn de 8 rijbanen overbevolkt. Op de rechterkant, tussen de palmbomen, bevindt zich het elektronicabedrijf waar een ingenieur in het begin van de jaren '70, de videorecorder uitvond. Het management geloofde niet in de marktwaarde en verkocht het patent aan de Japanners. Wat nadien natuurlijk een historische blunder bleek te zijn. Sindsdien heeft de man in kwestie reeds vele malen zijn verhaal op T.V. gedaan, waarbij hij telkens in tranen uitbarst.

We slaan af in East Palo Alto, de sociale achterbuurt (minorities, crack cocaine, 3 moorden per jaar) van het mondaine legendarische Palo Alto.

Gene Golub zelf woont op de campus van Stanford, dat een onafhankelijke gemeente is. We zullen 6 weken in zijn huis logeren. Professoren op de campus in Stanford kunnen wel eigenaar zijn van hun huis, maar niet van de grond waarop het gebouwd is. Die huren zij voor maximum 99 jaar van de universiteit.

Voor ik indommel - de jet lag van 9 uur laat zich plots voelen - realiseer ik mij glimlachend dat ik voor het eerst in mijn leven op nog geen 50 meter van een Nobelprijswinnaar slaap. Kenneth Arrow, Nobellaureaat economie, is Golubs rechterbuur.

(wordt vervolgd)

B.D.M.